

σαν ἐλευθερίαν καὶ νὰ ζήσωσιν εἰς τὸ μέλλον ἀ-
ξίως ἑαυτῶν καὶ τοῦ ὀνόματός των ἢ κατερεπιω-
θέντες καὶ αὐτοὶ νὰ συνταφῶσι τοῖς ἔρειπίοις τῶν
ἀρχαίων μνημείων, ἅτινα καὶ ἐκεῖνα μὲν ἐποίη-
σαν ὁ νοῦς καὶ αἱ χεῖρες τῶν προγόνων των μα-
κροβιώτερά ἐθνῶν νὰ ᾔηε ἢ καὶ αἰώνια, ἐξηφάνι-
σεν ὅμως σχεδὸν παντελῶς ἡ βαρβαρότης.»

Τὴν συλλογὴν ταύτην τοῦ Φωριέλου μετετύ-
πωσαν ἰδίᾳ ἕκαστος κατόπιν μετὰ τινων ἔνθεν κα-
θεῖθεν συγκεκαττυμένων προσηπανξήσεων καὶ δύο
γερμανοὶ φιλόλογοι ὁ Kind καὶ ὁ Passow κατὰ
τὴν φιλολογικὴν δεινότητα καὶ ἐπιστημοσύνην
ἀλλήλων ὑπερφέροντες ὅσον ὁ Θεορίτης τοῦ Φάω-
νος. Καθὼς δὲ μᾶς εὐηγγελίσθη διὰ τοῦ ἡμερο-
λογίου του (χρονογράφου) τοῦ ἐνεστῶτος ἔτους· ὁ
Μαρίνος Παπαδόπουλος Βρετὸς, οἱ κληρονόμοι τοῦ
Φωριέλου, τῇ συνεργίᾳ πολλῶν σπουδαίων ἀνδρῶν,
θὰ κάμωσιν ὅσον οὐκ ἐν Παρισίοις πληρεστέραν
καὶ ὀρθοτέραν δευτέραν ἔκδοσιν τῆς συλλογῆς
ταύτης. Χάριν δὲ τῆς κατακαυμένης ἀληθείας
χρεωστοῦμεν ἐνταῦθα νὰ ὑποσυνάψωμεν καὶ τόδε,
ὅτι αὐτοῦ οἱ λόγιοί μας οὐδεμίαν τοιαύτην συλ-
λογὴν κατῴρθωσαν, ἢ μᾶλλον εἰπεῖν, ἐπελήφθη-
σαν, ἐπεχείρησαν, νὰ κάμωσι διὰ λόγους πολλοῦς,
οὓς μακρὸν ἄν εἴη λέγειν, τὸ δὴ λεγόμενον.

Δ. Ι.

ΠΟΙΗΣΙΣ.

Ἡ νόμφη Ἡχὼ καὶ ὁ Νάρκισσος.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ

Διὰ στίχων ἀποτελούντων Ἡχὼ.

Ἡ Ἡχὼ ἤτο Νύμφη ἐρασμία,
ΜίαΤῶν Ὁρεάδων, μετὰ τὴν συστολὴν
Στολὴν.Αὐτῆς τὰ γένη τῶν φαιδρῶν Σατύρων
Ἡρών.Δι' ἐν τῇ βλέμμα ἔδιδε τὸ πᾶν
Ὁ Πάν.Ἡ Ἡχὼ φεύγει, ἀπωθεῖ καθένα·
ἝναὍστις τὴν φεύγει καὶ τὴν ἀπωθεῖ
Ποθεῖ.Νάρκισσος οὗτος· ἔτι δὲν ἠνδρύνθη·
ἮνθειΣαμνὴ τις ἔτι ἐπὶ τοῦ παιδὸς
Αἰδῶς.Μετὰ πᾶλλον στῆθος, μ' ἀηδόνας τόνους,
Στόνους,Τὸν ἔρωτά της τῷ διαδελτοῦ
Δειλῇ.«Σὲ ἀνεζήτουν πανταχοῦ ματαίως
«Τέως,«Γλυκεῖα πόθων τῶν παρθενικῶν
«Εἰκῶν!«Θνητῆς δὲν εἶσαι σὺ ποτὲ λαγόνος
«Γόνος,. Θεᾶς μεγάλης παῖς ἐρατεινὸς
«Τινός.«Θεὰ σ' ἐγέννα, καὶ θεᾶς μεγάλης
«Ἄλλης,«Εἰς λόχμης ἔσω βαίνων σκιερᾶς,
«Ἐρᾶς.• Καὶ ἡ ψυχὴ σου δι' αὐτὸ κλεισμένη
«Μένει« Πρὸς πάντα ὁρῶν, ἄχ! τῆς δυστυχοῦς
«Ἡχοῦς.»Δὲν τὴν ἀκούει, καὶ ἡ προσποιεῖται,
ΕἴτεΣοφία στήθη τὰ νεανικὰ
Νικᾷ.Ἀπηλπισμένη εἰς δρυμοὺς ἀβάτους,
Βάτους,Ὅπου τὴν φέρει φεύγει σκυθρωπὴ
Ροπή.Πυκνὰ γυρεύει νὰ διασκεδάσῃ
ΔάσῃΤὸ βαρὺ ἄλγος τὸ αὐτοκτονοῦν
Τὸν νοῦν.

Συντρόφους ἔχει τὰ γλαυκὰ ἡ κόρη
Ὄρη,
Καὶ τῶν σπηλαίων τὰς ἀγριωπὰς
Ὀπάς.

Ἐκεῖ εἰς θρήνους πάντα τηχομένη
Μένει.
Σκιὰ τῆς πρώτης Νύμφης ἀτυχοῦς
Ἦχους.

Ἡ τρισαθλία ὅλη ἀλλοιοῦται,
Οὔτε
Ἄλλο τι σώζει φωνὴν τώρα πλὴν
Ἀπλῆν.

Στόμαξ ἐκ τόπων ἀντηγεῖ ἀλάλων
Ἀάλον,
Ἦχῳ ἐκπέμπον ἔκτοτε κενὴν
Καὶ νῦν

Τὸ γοερόν της ἐκβοᾷ πᾶς βράχος
Ἄχος,
Μεθ' οὗ τὸν πᾶν τὸν περικαλλῆ
Καλεῖ.

Ἐκείνου πάντα φθόγγον ὑποθέτει
Ἔτι,
Κ' ἡ θλιβερά της τῷ ἀντιφωνεῖ
Φωνή.

Ἀλλὰ καὶ τοῦτον, ἀναξ γῆς κ' αἰθέρος
Ἔρωσ,
Διὰ ταχείας πλῆτται ἀπηνῆς
Ποινῆς.

Τὸ ἴδιόν του ὥσπερ Νηρηίδος
Εἶδος
Ἔνδον καλλίστης, νεύων ἐπὶ γῆς,
Πηγῆς

Εἶδε κ' ἐτρώθη ἡ μορφή Χαρίτων
Ἦτον.
Κύπτει, καὶ αὐτὴ κύπτει τῆς γελᾷ,
Γελᾷ.

Ἐκεῖ τὸ σῶμα ὡς κηρὸς τ' ὠρεῖον
ῥέον,
Ἰπὸ ματαίου φθίνει λυπηρῶς
Πυρός.

«Οἴμοι!» στενάζει· κ' ἡ Ἦχῳ πενθήμνη,
«Οἴμοι!»

«Ἐρῶ!» κ' ἐκείνη φθόγγῳ γοερῶ,
«Ἐρῶ!»

Ὅπου δ' ὁ τάλας ἔσθυσεν ἐκπνέων,
Νέον
Ἄνθος ἐφάνη. Ἐν ὠρῶν τροπαῖς
Ὁ παῖς

Ἰπὸ ναρκίσσου σχῆμα διαδίδει
Ἥδην
Ὅσμην ἡδίστην, κήπων θησαυρὸς
Ἀβρός.

I. ΚΑΡΑΣΟΥΤΣΑΣ.

Περὶ τῶν εἰς Μαγνήσι, παρὰ τῇ Λευκάδι,
ἀνακαλυφθεισῶν ἐξαιρέτου ποιότητος καὶ
διαστάσεων λιθογραφικῶν πλακῶν.

Ὁ Κύριος Βουγιούκας διευθυντὴς τοῦ Ἐθνικοῦ
Τυπογραφείου, λιθογραφείου, σφραγιστηρίου κλπ.
μεταβάς ἐσχάτως εἰς τὴν νῆσον Λευκάδα πρὸς ἐ-
πιθεώρησιν τῶν αὐτόθι δύο ἀλυκῶν, περὶ ὧν ὑ-
πέβαλε διεξοδικὴν ἔκθεσιν εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῶν
Οἰκονομικῶν περὶ τῆς σημαντικότητος καὶ τῆς
κανονικῆς κατασκευῆς αὐτῶν καθὼς καὶ περὶ τοῦ
ἐτησίως ἐξ ἀμφοτέρων τῶν ἀλυκῶν παραγομένου
ἁλματος, ὑπολογιζομένου εἰς 7—8 ἑκατομμύρια
οκάδας, ἔλαβεν ἀφορμὴν νὰ ἐπισκεφθῇ ὁ ἴδιος καὶ
τὴν παρακειμένην τῇ Λευκάδι νῆσον Μεγαρήσι
καλουμένην, ἐφ' ἧς ἀνεκάλυψε κοιτεύματα ἐκτε-
ταμένα λιθογραφικῶν πλακῶν, περὶ ὧν ὑπέβα-
λεν ὡσχύτως ἔκθεσιν λεπτομερεῖ εἰς τὸ ὑπουρ-
γεῖον, καὶ ἐκομίσατο ἐνταῦθα τὰς ἀναγκαίας διὰ
δοκιμασίαν πλάκας, αἵτινες χρησιμεύουσιν εἰς τὰς
διαφόρους ἐργασίας τῆς λιθογραφικῆς τέχνης.

Αἱ εἰς τὴν Μάκριδα νῆσον παρὰ τῇ Νάξῳ, αἱ
τῆς Μεσσηνίας, τοῦ Μεσολογγίου καὶ τῆς Μονεμ-
βασίας λιθογραφικαὶ πλάκες κατ' οὐδὲν δύνανται
νὰ παραβληθῶσι πρὸς τὰς ἀξιολόγους ιδιότητας
τῶν πλακῶν τοῦ Μεγαρησίου, αἱ ὁποῖαι, οὐδε-
μία ὑπάρχει ἀμφιβολία, θέλουσιν ἀποδειχθῇ ὑπὸ
πολλὰς ἐπόψεις πολυτιμότεραι καὶ ἐκείνων τῆς
Βαθαρίας, τῶν ἐξορυσσομένων ἐκ τῶν ἄνω δια-
στρώσεων τῆς Γιουρασικῆς γεωλογικῆς διαπλά-
σεως εἰς τὰ πέριξ Solenfen καὶ Pappenheim, καὶ
τῶν θεωρουμένων τῆς ἀρίστης ποιότητος ἐκ τῶν
μέχρι τοῦδε γνωστῶν, τοῦ Chateauroux τῆς
Γαλλίας καὶ ἀλλαχού, δι' ὃν λόγον προτιμῶνται